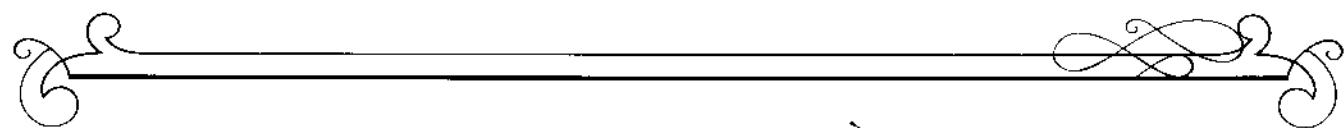

ЗМІСТ

Розділ 1	<i>8</i>	Уніз кролячою норою
Розділ 2	<i>16</i>	Море сліз
Розділ 3	<i>24</i>	Перегони колами і довга оповідь
Розділ 4	<i>31</i>	Біллі вилітає в трубу
Розділ 5	<i>41</i>	Порада Синьої Гусені
Розділ 6	<i>49</i>	Порося та персць
Розділ 7	<i>60</i>	Безглузде чаювання
Розділ 8	<i>70</i>	Королівський крокет
Розділ 9	<i>80</i>	Оповідь Нібито-Черепахи
Розділ 10	<i>89</i>	Морська кадриль
Розділ 11	<i>98</i>	Хто поцупив калачі?
Розділ 12	<i>106</i>	Свідчення Аліси
	<i>116</i>	Замість післямови
	<i>118</i>	Примітки

Розділ 1

УНИЗ КРОЛЯЧОЮ НОРОЮ

Аліса страшенно запудьгувала, сидячи поруч із сестрою на березі річки та байдикуючи. Один раз чи двічі вона зазирнула в книжку, яку читала сестра, проте не знайшла там ані малюнків, ані діалогів.

«Навіщо потрібна книжка, — міркувала собі Аліса, — якщо в ній немає ні малюнків, ні діалогів?»

Вона сиділа й гадала, чи не залишити їй своє місце та назбирати квітів для віночка; думки її совалися новоленъки і якось мляво: либонь, від спеки вона постійно куняла. Авжеж, силести вінок було б дуже приємно, та чи варто заради цього зводитися на поги?

Аж рантом повз неї промчав білий кролик із червоними очима.

Звісно, нічого дивного в цьому пе було. Правда, підстрибуючи, кролик бурмотів:

— Ой леле! Ох матінко! Я спізнився!

Однак і це не здалося Алісі аж надто дивним. (Згодом пригадуючи той випадок, вона розуміла, що їй варто було би здивуватися, але тієї миті все виглядало цілком природним.) І тільки коли кролик несподівано витягнув із кишені на жилеті годинника й, зиркнувши на нього, чкурнув уперед, Аліса схопилася на рівні поги. Врешті-решт вона втямила, що ніколи до тепер не бачила кролика з годинником, та до того ж із жилетною кишенікою! Палаючи від цікавості, вона припустила за ним назирці й лише не устигла помітити, як він гулькнув до нори пошідтию.

Наступної ж миті Аліса гулькнула за пим, геть не замислюючись, яким чином вона вибирається назовні.

Спочатку нора була прямою й рівною, мов тунель, та несподівано вона перетворилася на стрімке урвище¹. Тож, не встигши бодай оком кліпнути, Аліса полетіла сторч головою до глибокого колодязя.

Та чи колодязь виявився таким глибочеп'яким, чи вона летіла аж падто повільно — проте часу, аби прийти до тями й поміркувати, що ж буде далі, вона мала вдосталь. Спочатку Аліса спробувала розгледіти, що чекає на ней унизу провалля. Однаке там було надто темно, і вона пічогісінько не побачила. Тоді вона заповзялася роззиратися навсібіч. Попід стіпами колодязя було повно шафок і книжкових полиць; де-не-де на цвяпках висіли картини та мапи. Пролітаючи повз одну з полиць, Аліса прихопила банку з варенням. Банка повідомляла, що варення «ПОМАРАНЧЕВЕ», та — от халепа! — була порожньою. Аліса не наважилася кинути банку додолу — аби винадково не забити кого-небудь. Та, па щастя, вона встигла засунути її до якоїсь шафи².

«Оце ж треба так полетіти! — подумала Аліса. — Тепер зі сходів я впаду завигранки. А наші подумають, щіби я страшенно смілива. Та навіть якби я зі стріхи зістрибула — в мене б і пари з вуст не вилетіло!»

Цілком імовірно, що так воно й було б.

